

[Agerschou]

Vi mener også, at der er problemer med det, der hedder henstillinger og pålæg efter § 33 i bistandsloven. Sådan som paragraffen er formuleret, placerer man forældre i en passiv modtagerrolle. Der er jo ingen, der kan forestille sig, at forældre ansøger om en henstilling eller et pålæg, og vi mener egentlig, at reglen godt kunne formuleres sådan, at forældre aktivt kunne henvende sig til en socialforvaltning og bede om støtte også efter en sådan bestemmelse.

De Radikale har i bemærkningerne udtrykt nogle kortfattede opfattelser af, hvem det sagkyndige udvalg skal bestå af. Vi mener, at der her mangler sagkyndige fra det sociale område, der i praksis beskæftiger sig med anbringelse af børn og unge; det kan vi formentlig blive enige om under udvalgsbehandlingen. Endvidere mener vi, at der skal sættes en tidsfrist for udvalgets færdiggørelse af arbejdet.

(Kort bemærkning).

Qvist Jørgensen (S):

Jeg er nødt til at sige til hr. Agerschou, at jeg har den opfattelse, at regelgrundlaget, som det kom til at se ud efter ændringerne i 1984, herunder måske især på kompetenceområdet, som jo nok var en af de store ting på det tidspunkt, er godt nok.

Det, der dybest set er problemet, er vel først og fremmest tolkningen af regelmulighederne ude i amtskommunerne og primærkommunerne, og dernæst er det den økonomiske situation, som vel i masser af tilfælde har medført, at man ikke har fået iværksat tilstrækkelig mange foranstaltninger på et tilstrækkelig tidligt tidspunkt. Når man så endelig skal til at iværksætte en foranstaltning i form af en anbringelse uden for eget hjem, er man henvist til at vælge de muligheder, der består, og antallet af dem er blevet svært indsnævret, når vi taler om egentlige institutionspladser. Der er jo blevet nedlagt fantastisk mange døgninstitutioner, og de enkelte tilbageværende døgninstitutioner har fået en nedsat kapacitet. Når de overhovedet kan klare de mange anbringelser, er det, fordi man efter min opfattelse en gang imellem har alt for travlt med at få sendt børnene og de unge hjem på et for tidligt tidspunkt i forhold til en lagt behandlingsplan.

Det er sådan nogle ting, der er problematiske, og jeg mener, at det er nogle helhedssynspunkter, som burde ind i diskussionen. Den

burde dreje sig om hele området og ikke om, hvorvidt vi skal ændre en eller to eller tre paragraffer i bistandsloven.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Det er faktisk ærgerligt. Jeg synes egentlig, jeg har forberedt mit indlæg til i dag temmelig grundigt, og så kan jeg høre, at hr. Qvist Jørgensen overhovedet ikke hører efter, hvad der bliver sagt. Jeg kom med et par eksempler eller tre på, hvordan regelgrundlaget i sig selv er tidsvarende, og det ene eksempel, jeg kom med, var, at det skarpe skel mellem anbringelse og ikkeanbringelse efter min opfattelse er uhenigtsmæssigt. Ligeegyldigt hvordan hr. Qvist Jørgensen vender og drejer det, er der i dag et skarpt skel mellem anbringelse og ikkeanbringelse, og jeg mener, at det ville være værdifuldt at få blødt dette skarpe skel op, så anbringelse af et barn blev en tangent på det klaver, vi i øvrigt har at spille på for at støtte en familie og et barn. Det kunne være en af de ting, et udvalg kunne arbejde på, og det synes jeg egentlig ikke at hr. Qvist Jørgensen har argumenteret imod.

Et andet eksempel, jeg kom med under mit indlæg, er den måde, henstillinger og pålæg er formuleret på i § 33. Hvis hr. Qvist Jørgensen læser den pågældende paragraf, vil han se, at den anbringer familien i en passiv modtagerrolle. Hr. Qvist Jørgensen kan jo ikke forestille sig, at en familie går hen og ansøger om en henstilling eller et pålæg. Det er absurd bare rent sprogligt, og det, vi kunne forestille os, var, at den bestemmelse blev omformuleret, så familien ikke udelukkende blev anbragt i en passiv modtagerrolle, men også kunne være aktiv i forhold til sin egen situation og i forhold til henvendelser til socialforvaltningen. Der er altså ikke noget i det, hr. Qvist Jørgensen har sagt, der overbeviser mig om, at det, der er hensigten med det radikale forslag, ikke er meget fornuftigt, og det bør ikke bringes i en stor børnepolitisk debat, hvor det ikke fører nogen vegne hen. Jeg mener, at vi sagtens kan nedsætte det udvalg og få forbedret regelgrundlaget helt uafhængigt af de andre diskussioner, vi har om børns vilkår.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Hvis hr. Agerschous overskridelse af tiden er udtryk for en grundig forberedelse, kan jeg bekræfte det.